

I sin och förde sin trolöfande fram till professor Rotins ruststol, hvars egare i hjertliga ordalag frambar sina välönskningar för det ny-förlöfades par. Fröken Celie hade deremot all möda i världen att lägga band på sin överhandtagande munterhet, medan mr Willis gick rundt omkring i den lilla kretsen och skakade hand med herrarna den ene efter den andre så kraftigt att han nästan höll på att draga deras armar ur led.

Charles Clarke var försvunnen, men efter några ögonblick återvände han med de till hans rum förvisade champagnebuteljerna och utan att på minsta vis bekymra sig om den i porten stående badmästarens häpnad minner, lät han kornarne springa, fylde vattenglasen med den skummande drycken och medan hela sällskapet drack en skål för öfverstens och den blivande öfverstinnans välgång, tände han den ena bengaliska elden efter den andra, så att trädgården oupphörligt strålade i ömnevis blå, hvit och röd belysning.

Med andan i halsen kom doktor Binzer nu nedrusande. Från sina fönster i den något högre belägna villan hade han varseblifvit det bländande skenet och trott att en häftig elds våda utbrutit i badanstalten. När han nu fick se hela badsällskapet stående i strålende belysning och med fyllda glas i händerna, stannade han, mällos af gläp. Öfversten förde emellertid fram miss Maggins till honom och meddelade honom den glada nyheten.

— Jag är alldeles frisk, doktor, alldeles frisk, förklarade han. Bort med ert fördomda vatten, nu skall kärlekens eld bli min likare.

Fastän dessa poetiska ord måhända kunde förefalla något öfverdrifna i betraktande af de båda nyförlöfades mogna ålder, nickade dock miss Maggins ett blygt bifall och innan doktorn hann komma sig före med något svar, hade Charles Clarke redan tryckt ett bräddadt glas i handen på honom.

När ändligen midnattstimmarna var inne och vår gästfrö amerikans hela förråd uttömdt, började doktorn mana till uppbrott och hvilat och professor Rotin förfäres kalla på sin dotter. Hela sällskapet började med högan röst instämma i ropet på fröken Celie. Då hörde man ett prasslande af grenar och den unga flickan trädde litet förvirrad ut ur den lilla lösal, der Sarkow nyss fört gyljat för öfversten. Precis samtidigt uppbarade sig Charles Clarke på motsatta sidan af trädgården med ljudlig röst ropande på den unga fransyskan. När han såg att den man sökte redan var tillrättkommen, gick han fram till professorn, hvilken med en något betänksam min skakade på hufvudet, fattade i hans ruststol och sköt in den i hans rum. Hade den gamle herrn vänt sig om på tröskeln af sin bostad så hade han fått se hur de båda unga vaxlade en flygtig handtryckning och en lika flygtig blick, hvilken likväl tydligt lät ana att ett band knutits dem emellan, hvilket måhända var fastare och oösligare är det som samma afton med Sarkows tillhjälp förenat öfversten och miss Maggins.

#### TJUGOANDRA KAPITLET.

Vattenkuranstaltens invånare fingo icke länge njuta af den hvilat de först sent sökt efter det glada aftonsamkvämet. Redan vid första morgongryningen ljödo omkring huset på alla håll dånande trumhvirrar och de jemna, taktmässiga stegen af marscherande kolonner. Dessemellan förmån man hornsignaler, kommandorop och mer eller mindre väljudande mångstämmig sång. Damerna vaknade först upp och tittade nyfikna ut genom fönstren, men drogo sig hastigt åter tillbaka, när de varseblefvo truppkolonner rundtomkring. På bergschassens framryckte dragoner och några batterier artilleri i skarp traf och nästan i badanstaltens omedelbara närhet marscherade infanteriet fram genom vingårdarna i långa, halft ordnade rader. Miss Maggins sjönk ned på knä med ett högt ångestrop, ty när hon tryckte sitt ansikte mot fönsterrutan för att speja ut, hade några af de förbimarscherande soldaterna skrattande lagt an på henne med sina gevär och den värda missen som så plötsligt såg sig upprekat ur sin sent blommande kärleksvärld, drog sig åter hastigt tillbaka till sin bädd och gömde därvid hufvudet blandt kudarna. Snart anlände doktor Binzer till anstalten för att under möjligen inträffande förvecklingar stå sina patienter bi och efter hand infunno sig äfven saxoboruserna, åtföljda af öfversten och mr Willis, i matsalen.

Med mycket besvär lyckades doktorn slutligen förmå miss Maggins att bege sig i till familjen Rotin och der afbida händelsernas vidare utveckling, medan Charles Clarke och öfversten ömnevis infunno sig der för att lugna de båda damerna och intala dem mod.

Slutligen sprängde en ryttartrupp fram mot det afsidde belägna huset, från hvilket man hade den bästa utsigt öfver trakten. Vid de högljudna bultningar öppnade doktorn porten för de icke just synnerligen välkomna gästerna. Det var general Siegel med sin stab, hvilken dels bestod af friskareman i blåa bluser och dels af officerare i badiska uniformer, hvilka synbarligen bemödade sig att i hållning, manér och talesätt så mycket som möjligt efterlikna sina kamrater ur folkets led. Bland generalens följelagare befann sig äfven den unge Schöffel, den exalterade folktribunen, hvilken likväl så väl genom sitt eleganta uppträdande som det allvar, hvilket präglade hela hans väsen särdeles fördelaktigt stack af mot sina kamrater och framför allt mot den dystre, fanatiska Siegel.

— Vi skulle vilja vilja här ett ögonblick, sade Siegel kort och kallt, medan han med misstroga blickar mörkstrade det i matsalen föreslagna sällskapet.

hunnit rycka fram. Låt ställa ut poster, befälde han en af sina adjutanter, så att vi få veta, när de sista afdelningarna marscherat förbi.

Sedan han utdelat dessa order, slog han sig utan vidare ned ved bordet och befälde doktorn skaffa honom frukost och några flaskor vin. Medan Binzer ursäktande förklarade, att hans hus var en vattenkuranstalt och att han för att kunna anskaffa det begärde först måste göra ett besök i staden, trädde Schöffel in i rummet och kände genast igen saxoboruserna, hvilka gingo honom till mötes med en hjertlig hälsning. Charles Clarke hemtade genast dit hela sitt förråd af punschessens för att så värdigt som möjligt fira sin och kamraternas ådelmodige befriare.

— Nå, mina herrar, sade Schöffel, hvilken med all sin demokratiska hänförelse likväl alltid bibehöll den fina världens ton och manér, jag inser alltför väl att ni icke äro bättre stämda för vår sak nu än vid vårt senaste möte, men snart skola ni med eller mot er vilja bli övertygade om frihetstankens mäktiga expansionskraft.

— Det lär väl icke gå så alldeles lätt, svarade Sarkow. Ni ser denna tanke i ett ideelt ljus och den kunde kanske en gång komma att behärska världen, i fall nämligen menskligheten vore lika ideel, men ännu är världen lika litet mogen för ert ideal som den var på markis Posas tid.

— Inom kort skall ni komma på andra tankar, genmålde Schöffel, medan Siegel och de öfriga revolutionsmännen med mörka blickar betraktade den djerfve studenten. Der ute marschera våra bataljoner, folkhärens kämpar, frihetsidens bärare, hvilka äro redo att offra sina lif för densamma. De draga nu ut till en oblodig strid, en fredlig seger.

— En oblodig strid, en fredlig seger? upprepade Sarkow i ironisk frågande ton. Hvar till behöfves då dessa bajonetter och kanoner? Det är ju en motsägelse som väl svårigen låter förklara sig.

— Vänta blott, utropade Schöffel. Ni skall snart få se den förklarad, ty ännu i dag skall folksak fira sin skönaste triumf. Derborta vid gränsen, denna gräns som fursturs godtycke dragit upp mellan tyska bröder städa de hessiska trupperna, hvilka af den förblindade förbundsregeringen uppbådats för att dra i fält mot folks heliga sak. Men dessa soldater tillhöra ju själva detta folk. Folkets lidanden äro ju också deras lidanden och folks befrielse blir ju också deras befrielse. I dag skall den stora frågan afgöras. Efter det exempel som de raska hessarna i dag skola ge, komma furstarna icke mera att finna några legoknektar villiga att bekämpa folks heliga sak. Äfven ni, mina herrar, skola då följa frihetens fana. Ni äro ju unga som jag och ungdomen är ädel och god.

Sarkow såg på honom med en blick af sympatiskt medlidande.

— Det vill, öfversatt på torr prosa, säga att ni antag att de hessiska trupperna helt enkelt skola glömma den ed de svurit sin fana och öfvergå till er. Jag för min del tror det icke och äfven om så skulle inträffa, så kommer deras exempel icke att vinna någon efterföljd, åtminstone icke i Preussen. Ni är själf preussare och känner den preussiska armén. Den har stått emot alla frestelser i eget land och skall derför så mycket säkrare göra sin pligt mot er.

— Dess pligt är att uppgå i folket, utbrast Schöffel, af hvilket den utgör en del. Ni litat på den gamla despotismens konstlade begrepp, men vi räknar på en ny tid, i hvilken den höga kallelsen är oss beskärd att bära ett nytt evangelium genom världen.

En ordonnans anmälde nu att de sista truppafdelningarna hade passerat staden Weinheim.

General Siegel reste sig.

— Vi måste bryta upp, sade han, för att sätta oss i spetsen för våra kolonner. Efter de underrättelser jag fått låta hessarna stå mellan Hemsback och Heppenheim och vi måste inträffa der samtidigt med vårt avantgarde. Eftersom de här herrarna, tillade han med en mörk och hotfull blick på saxoboruserna, hysa så ringa förtroende till vår sak och öppet bekänna sig vara folks fiender, vore det kanske rådlöst att ta dem med oss och icke lemna dem kvar här i ryggen på våra linier.

— Nej, utropade Schöffel, dessa herrar skola fria och oantastade stanna här. Hvar vore friheten, om hon icke trodde på sig själf och om hon på sitt segertåg genom världen skulle hysa fruktan för vapenlösa motståndare? För dessa herrar går jag i borgen. Jag har deras ord på att de icke skola företaga något mot vår sak.

— Godt! Som ni vill då, brummade Siegel. Nu bryta vi upp.

Utan någon afskedshälsning lät saxoboruserna gick han ut, följd af sin ordonnans, medan Schöffel räckte våra studenter handen till afsked. Sedan svängde sig den unge frihetsidealist i sadeln och sprängde derifrån.

Sarkow såg efter honom med en sorgsen blick, innan han återvände in.

Dagen förföll under en orolig spänning och man rörde knapt vid maten, då middagens serverades, ty just som man satte sig till bords hördes ett aflägst kanonunder från Melibokus, och trots damernas böner skyndade herrarna upp på de närmaste höjderna för att ta en öfverblick öfver nejden åt det håll, hvareifrån man hörde detta kanonunder som tyckte bevisa att sammanträffandet med de hessiska trupperna ledt till en allvarlig strid i stället för till den väntade förbrödringsfesten. Och i själfva verket hade händelserna alldeles icke motsvarat de förväntningar den unge Schöffel med så stor tillförsigt uttalat.

#### DEN GAMLA KAPPANS MISSION.

(Skiss af Miggies).

Middagssolen sköt gyllne pilar in mellan de tunga gardinerna, belyste det eleganta möblemanget, blixtrade mot mässingskronan i taket och återkastades från silfverpälsarna på buffeen.

De tunga portiernas lyftes itu och en smärt kvinnokropp slank igenom. Solskenet blixtrade till emot ringarna på hennes hand och mötte därpå hennes ögon och gjorde dem ljusa och färglösa en sekund. Hon log stilla, vemodigt, och gick fram till fönstret och såg ut öfver den vida, hvita slätten, där tusende kristaller glimmade i solen. Bortom slätten låg skogen, tyngd af hvita mossar, och bortom skogen drogo bergen fram med sina blånande konturer.

En karta i hvitt och blått, tänkte hon. En sådan härlig dag, och ändå är man missnöjd, olycklig och ensam. Långsamt satte hon sig vid pianot och slog några vecka ackord. Liksom ur minnet af något förlutit gled sakta och svagt öfver hennes läppar en längesedan förgåten visa:

— Så ensam jag sitter härinne, som aldrig förr, och ingen jag hör, som knacker upp på min dörr. Och mörkret kring mig så sakta sin slöja drar, där ensam i ensamheten, jag lämnats kvar.

I tusende tysta tankar min längtan går som alltid, så ständigt lika i samma spår. Men fastän längtan mig tärer, jag lycklig är, ty hjärtat har nått en visshet: Du har mig kär!

— Du har mig kär, mumlade hon, i det hon reste sig. Det låg bitterhet i hennes ögon, kring hennes mun. Ensam! Visst var hon ensam, nu, som ofta förr, dubbelt ensam, sen hon en gång vants vid hans kära sällskap. I början af deras äktenskap hade han aldrig lämnat henne, utom då hans affärer tvungit honom därtill. Så småningom hade han dock glidit ifrån henne; hon hade förlorat honom, trots det att hon ägde honom. Så hade det ändock kommit därhen, detta, som hon så fruktat: han hade återgått till sina gamla, fördärfviga vanor och sina dito vännar. Hon knep ihop läpparna i vanmaktigt vrede, då hon tänkte på, huru grymt han kunde döda hennes glada, trygga tillit till honom. Huru säkert hade han ej så många gånger lofvat att aldrig mer återvända till sitt förra, svirande lif. Och nu! — Hon bet i läppen för ej att snyfta. Och hans kärlek, som brunnit så varm och stark och som aldrig skulle slockna! Var detta den lycka, han lofvat henne, var detta det lugna hemlif, han långt efter och så mycket talat om? Hon tänkte på de hårda ord som vid middagen växlat mellan dem och huru han sedan gått ifrån henne med afvredne blossande kinder, utan ett ord till afsked. Var hemmet honom ej längre kärt? Hade han ännu till henne dött? Kanske någon annan därute i nöjesvirveln stulit hans hjärta ifrån henne? Detta dystra grubbel afbröts, då en jungfru inträdde för att sköta om brasan. Den unga härskarinna i det eleganta hemmet reste sig och tvingade sitt bleka, smala ansikte med de sorgsna ögonen till ett vänligt leende.

— Är lillen vaken nu?

— Nej, frun. Skall jag taga in kaffet hit?

— Ja, och när Allan vaknar, så bed Lina bära honom hit, så får han leka hos mig.

Jungfrun försvann och återkom om några minuter med kaffe och tårter. Hon satte brickan på bordet och vände om för att gå, men stannade vid dörren och älskade säga något. Hennes unga matmor såg frågande upp.

— Jag tänkte fråga frun om något.

— Nå!

— Jo, om frun hade haft någon gammal vinterkappa, som ej skulle begagnas mer, om jag kunde få den på min lön. Jag skulle gifva den åt syster Lisa.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

hjälpa mig, tillade hon förlätet, i det hon plockade på förklädet.

— Ja, jag har verkligen en kapp, som kan passa din syster. Om Anna vill gå efter den i min garderob, så få vi titta på, om den är användbar. Den är svart och halfång, och inuti står namnet Signe med gula bokstäver på en svart siden-sköld.

Anna hämtade plagget, hvare på de båda synade det på alla sidor och till sist öfverenskommo, att det efter litet omlagning kunde bli passande åt Lisa.

Jag skall tänka på saken till i morgon, lämnade kappan här så länge, sade slutligen fru Signe. Då hon blifvit ensam, tog hon kappan i sin hand och betraktade den, som man betraktar en gammal vän, hvilken man plötsligt får återse. Här hade hon en sådan kär vän, hvilken hon totalt glömt bort för alla de eleganta kappar och pälsar, hennes man gifvit henne. Och dock, det hade funnits en tid, då hon ej ägde någon annan än denna, köpt för egna genom arbete och försälske förtjanta, och sparda pänningar. I den hade hon varit klädd första gången hans ögon hvilat på henne, första gången de samtalat med hvarandra. Tusen kär minnen dök fram för hennes blick. Hon mindes den där mänskensnatten, då de ensamma vandrat genom den sofvande byn, genom den stora skogen och långt bort. Då de slutligen skildes, hade han kysst henne. Hans första kyss! Och huru många varma ord hade hon ej sedan fått höra under deras ensliga promenader, då hon varit klädd i denna kapp! Hennes vrede mot honom smälte bort och lämnade rum för en gnagande känsla af ånger öfver hårda ord, som hon lätit falla, och i hennes hjärta uppsteg en tärande längtan efter honom, som hon älskade så öfvergifvet svårt, så brinnande varmt. Hon begrof anskitet i kappans mjuka veck och snyftade hejdlöst och förtviflad, under det tankarna trängde på med oemotståndlig makt. Hvarför hade han brytt sig om henne, den fattiga, obetydliga lärarinnan, som kommit till orten för att tjäna sitt uppehälle, henne, som ej hade något utseende att fånga någon med? Hvarför hade han valt just henne? Den frågan hade han många gånger besvarat med kyssar och smekningar. — Du är rar och god, gullungen min, och därför valde jag dig! Så hade han sagt och därvid sett så ömt och förälskad på henne, att hon genom tårarna måst le mot honom, utom sig af lycka. Och ändock hade nu hennes sinne styfnat till i trots och ovilja; hårda ord hade talats mot honom, som gifvit henne så mycken kärlek, så mycken lycka, som gifvit henne hederplåst och sen bland sina rikedomar. Bortom hon ej vara tacksam mot honom, som tagit henne ur hennes sträfsamma lif och slösat på henne alla livets bekvämligheter? Fordrade hon ej allt för mycket? Skulle han verkligen försöka allt, som hon ej kunde tycka om, endast för att hon önskade det? Medan hon sålunda utförde sin själfstrafkan, torkade tårarna, och hennes hjärta blef lättare. Hon fick lust till ännu en gång taga på den gamla kappan för att se, hur den satt. Hon knäppte den från hakan och ner och slätade den efter kroppen. Den satt utmärkt och framhöll kroppens smärta form utan att synas trång. Nu knarade steg utanför och en dörr öppnades. En lyckokänsla, stark och mäktig, grep henne. Han kom tillbaka till henne! Han hade lämnat de andra och gått hem! Drifven af sig glädje sprang hon i hans armar och tryckte sig hårdt intill honom.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

— Förlåt mig, att jag var ond, då du gick, hviskade hon.

— Visst förläter jag dig, men med villkor att du förläter mig detsamma, svarade han, men togen röjde ej den hjärtliga innerligheten, som hon längtade efter. Hon frös till och drog sig ur hans omfamning för att taga af sig kappan. Hon ämnade just säga något då Anna inträdde.

— Lilla Allan är vaken, men vill ej stiga upp, utan gråter efter frun. Om frun ville gå till honom, så kanske han lugnar sig.

med lätta, hastiga steg. Evert Dahl såg det tunga förhänget sluta sig bakom den slanka figuren; han var ensam. Alldeles som nyss hans hustru, tog äfven han den gamla kappan i sin hand och betraktade den. Hvar var detta för ett plagg? Ah! Han kände så väl igen denna sköld med hennes namn. Han hade ofta sett den under en härlig, oförglömd vinter, då de varit tillsammans. Han stirrade framför sig vid minnet af denna tid. Huru ljuf, huru barnsligt glad och älsklig hade han ej funnit sin Signe. Hvem kunde låta bli att älska detta bleka ansikte med de kära, intelligenta ögonen? Han mindes deras möten, deras promenader, deras kyssar och smek. Nu hade han helt vunnit henne, som han så häftigt åtrått; hon var hans och ingen skulle taga henne ifrån honom. Men huru värdade han sin skatt? Huru infriade han sina löften om lycka och frid? Samvetet slog honom vid tanken på att han låtit oärla nöjen draga sig bort ifrån henne, som älskade honom så rikt. Det slog honom med ens hur förgrädd hon sett ut, och huru glad hon blifvit, då han kom hem. Likväl hade hans hjärta ej gifvit henne den värme, henne tillkom. Med en föresats att från och med denna stund helt vara hennes, steg han upp och hängde med en öm smekning den gamla kappan öfver en stol, hvarepå han med tysta steg lämnade rummet och gick in i barnkammaren.

I det klara mänskenet vandra de två vid hvarandras arm den smala stigen längs älfven. Fru Signe var klädd i den gamla kappan. Hennes man hade begärt att på kvällen få en mänskenspromenad med henne, och att hon då skulle vara klädd i den. Nu gick hon lycklig och glad vid hans sida och berättade orsaken, hvarför den gamla kappan kommit fram ur sin gömma, samt frågade om hon skulle lämna den till Anna.

— Nej, älskade, gör inte det! Göm henne som en pämnelse från vår lockotid; det finns så många minnen i den, som aldrig få glömmas. Du får lämna Anna pangar till en kapp i stället. Är du nöjd med det?

— O, ja! Tack, älskade. Hvar du är god! Förlåt mig alla mina elakheter och alla mina öfverdrifna fordringar. Hon såg bedjande upp på honom och tårar glänste i ögonfransarna. Han stannade och drog henne häftigt intill sig.

— Det är du, som måste förlåta mig allt ondt, jag tillfogat dig, hviskade han.

Sa började han varmt och innerligt tala om sin kärlek, och om sin lycka att äga henne, och hon log emot honom, stilla och ljuf som ett lyckligt barn. Nu kände hon, att all hans häftiga, rika kärlek verkligen fanns kvar, att hon allena var hans lycka. Han lyfte upp hennes ansikte, så att månstjärnorna speglades i hennes klara ögon, tryckte henne hårdt intill sig och sökte hennes mjuka läppar i en kyss, lika älskande ljuf som den, de växlat en mänskensstund för länge sedan.

Kvinnan tige i församlingen.

Grosshandlare S. blir ideligen störd vid sitt arbete af sin hustrus eviga hacklande. Till slut loftar han henne en pälskappa, om hon tiger blott i femton minuter.

Fru S. kniper energiskt ihop läpparna, men efter fem minuter utropar hon: — Men kom ihåg, att det skall vara en 250 kronors kapp.

Kandidatens afkastning.

Agraren Augustsson är i Upsala för att roa sig. Han sitter och skryter lite smått för sitt sällskap.

Antingen hefrarna tror mig eller inte så har jag jaklar anagga ett åkerskifte som afkastar 60 procent om året.

Kandidat Trampolin: — Ah, skräp, då va väl ingenting märkvärdigt, då inte mer än min gamla öfverrock afkastar 5 öre per krona i månaden.

Kvinnan tige i församlingen.

Grosshandlare S. blir ideligen störd vid sitt arbete af sin hustrus eviga hacklande. Till slut loftar han henne en pälskappa, om hon tiger blott i femton minuter.

Fru S. kniper energiskt ihop läpparna, men efter fem minuter utropar hon: — Men kom ihåg, att det skall vara en 250 kronors kapp.

Kandidatens afkastning.

Agraren Augustsson är i Upsala för att roa sig. Han sitter och skryter lite smått för sitt sällskap.

Antingen hefrarna tror mig eller inte så har jag jaklar anagga ett åkerskifte som afkastar 60 procent om året.

Kandidat Trampolin: — Ah, skräp, då va väl ingenting märkvärdigt, då inte mer än min gamla öfverrock afkastar 5 öre per krona i månaden.

Kvinnan tige i församlingen.

Grosshandlare S. blir ideligen störd vid sitt arbete af sin hustrus eviga hacklande. Till slut loftar han henne en pälskappa, om hon tiger blott i femton minuter.

Fru S. kniper energiskt ihop läpparna, men efter fem minuter utropar hon: — Men kom ihåg, att det skall vara en 250 kronors kapp.

Kandidatens afkastning.

#### Svensk Bokhandel.

|                                   |    |
|-----------------------------------|----|
| AVELER, MAX. Professor Bef        | 20 |
| ALMQUIST, C. L. J. Skallhörn      | 18 |
| QVING, L. JOSEPH. Studie          | 10 |
| BEGRAFNING. ENTREPREN             | 10 |
| NORENS ÄFVENTYR.                  | 10 |
| BILDER UR LIVET. Penn             | 10 |
| teckningar. en jubileum           | 10 |
| och andra berättelser. 125        | 10 |
| BJÖRLIN, GUSTAF. Frieriet på      | 18 |
| Bräunefels.                       | 18 |
| BUBBLOR. Skildringar af ol        | 28 |
| ka författare. 125 sidor.         | 28 |
| BUNTAN, JOHN. Kristna och         | 10 |
| Kristnas resa genom världen       | 10 |
| till den saliga evigheten, fram   | 10 |
| ställt af en skildring i en dröm. | 10 |
| Med öfver 100 illustrationer.     | 10 |
| 348 stora kvartssidor. Ele        | 10 |
| gant inb. i extra fin cloth.      | 10 |
| 1.75                              | 10 |
| CALLE GLÄDER. Komik mo            | 10 |
| nolog i en akt, samt Karl X       | 10 |
| och Öllaningen.                   | 10 |
| CEIDERBERG, BJÖRN. Bland          | 10 |
| vindskaper. en jubileum           | 10 |
| samt andra berättelser. 125       | 10 |
| sidor.                            | 10 |
| CHICOT. Kapten Beak. Hu           | 10 |
| morsker ur gyllfret.              | 10 |
| DILLING, L. JOSEPH. Studie        | 10 |
| från Skåne.                       | 10 |
| —Fickturvar inför Rätta. Små      | 10 |
| stadsturför från Skåne.           | 10 |
| —Friblätter. Skiss.               | 10 |
| DRINKARENS SON. Visar upp         | 10 |
| lyftande att till och med på      | 10 |
| skildrade botten kan uppsäpa      | 10 |
| välslutens frö. 1.125 sidor.      | 10 |
| EN DETEKTIVS ÄFVENTYR             | 10 |
| med falskmynare.                  | 10 |
| EN MARKVÄRDIG JULAF               | 10 |
| TON. En skildring.                | 10 |
| —Falskmynare.                     | 10 |
| FARRAR, F. W. Dr. Jesu lif.       | 10 |
| Benädnad öfversättning och        | 10 |
| bearbetning af pastor primari     | 10 |